

Resolució 310/2019, de 30 de maig

Número d'expedient de la Reclamació: 95/2019

Administració reclamada: Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda. Institut Català de Finances.

Informació reclamada: Data de transferència de crèdit de l'ICF a Panrico SAU i dates i quanties del retorn del crèdit.

Sentit de la Resolució: Inadmissió

Resum: Existeix un règim jurídic al Reglament del Parlament de Catalunya diferent per a la tramitació i garantia de les peticions d'informació dels Diputats i Diputades (article 6 i 8 RPC), del règim de tramitació i garantia de les iniciatives parlamentàries de control al govern, com les preguntes escrites (article 166 RPC), que no inclou, en aquest darrer cas, la via de la reclamació davant la GAIP, sinó només l'empara de la Mesa del Parlament. Per tant, tot i que l'objecte de la pregunta escrita, en els termes en què es formula, podria ser admissible com a petició d'informació, el cert és que no s'ha tramitat com un procediment d'accés a informació i, per tant, no pot ser revisat per aquesta Comissió, i correspon declarar la inadmissibilitat d'aquesta reclamació.

Paraules clau: Generalitat. Diputat. Institucions de crèdit. Reclamació contra desestimació. Règim especial d'accés. Procediment d'accés a informació. Preguntes al Govern. Control del Govern. Manca d'objecte. Manca de competència.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 22 de febrer de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 95/2019, presentada al Registre del Parlament de Catalunya el 18 de febrer per un Diputat del Parlament de Catalunya contra el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda (DVEH), en relació amb la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent següent. El Diputat reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 29 de novembre de 2018 el Diputat va presentar un escrit al President del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 163 i 166 del Reglament de la Cambra, sol·licitant al DVEH la informació següent: *"El 16 de setembre de 2014 es feia pública la concessió d'un crèdit de 8 milions d'euros de la Generalitat a Panrico, S.A.U. a través de l'Institut Català de Finances (ICF).*

En quina data o dates es van transferir quanties des de l'ICF a Panrico, S.A.U.?

En quines dates i quines quanties han estat tornades per Panrico, S.A.U.?"

3. El 9 de gener de 2019 el Vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda signa la resposta següent a la pregunta parlamentària objecte de reclamació, que afirma li va ser lliurada el 18 de gener: *“L'article 2 del text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances –aprovat per Decret Legislatiu 4/2002, de 24 de desembre (TRLICF)- estableix que, en el marc de la seva activitat, l'ICF s'ha d'ajustar a les normes de dret privat que li són aplicables, i aquestes normes s'identifiquen, per indicació expressa de l'article 1.4 del TRLICF, amb la normativa específica de les entitats de crèdit. Per tant, és d'aplicació a l'ICF la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit (LOSSEC), la qual, al seu article 83, imposa el deure de reserva d'informació a les entitats que hi estan sotmeses. És per això que les dades no poden ser comunicades a tercers ni ser objecte de divulgació.”*
4. En l'escrit de reclamació, registrat a la GAIP el 22 de febrer, el Diputat reclamant fonamenta la seva reclamació en el reconeixement del dret d'accés d'un Diputat a informació d'una empresa pública i qüestiona que pugui ser d'aplicació a l'ICF la previsió de la LOSSEC, i demana que s'anul·li la resolució del Vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda i es requereixi al DVEH a que, dins del termini de quinze dies des de la notificació de la resolució estimatòria que sol·licita a la GAIP, li lliuri la informació.
5. El 5 de març de 2019, la GAIP comunica a la persona reclamant que ha tingut entrada la seva reclamació identifica la persona responsable de la seva tramitació, li indica els propers tràmits que se seguiran i les dades de contacte electrònic, per si vol fer-ne el seguiment.
6. L'11 de març 2019 la GAIP comunica la reclamació al DVEH li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. Li demana, igualment, que identifiqui les terceres persones eventualment afectades per l'accés.
7. El 20 de març de 2019 entra a la GAIP l'informe del DVEH, en el què es defensa que “en l'activitat creditícia, l'ICF resta sotmès a la LOSSEC i a la normativa europea de de les entitats de crèdit i com a tal li és d'aplicació el deure de reserva de la informació establert a l'article 83 LOSSEC , i que infringir-lo es tipifica com a infracció greu en el règim sancionador d'aquella llei. Considera que, a la vista de què l'article 7.1 del Reglament del Parlament imposa als Diputats les mateixes restriccions al dret d'accés que estableixi la legislació reguladora del dret d'accés a la informació pública, seria d'aplicació al cas el límit de l'article 21.2 LTAIPBG en relació amb l'article 83 LOSSEC, a la vista del deure de reserva de l'ICF, derivat de la protecció legal de les dades dels clients, amb els què formalitza un contracte subjecte a dret privat. Considera igualment aplicable el límit previst a l'article 21.g LTAIPBG, relatiu al secret professional, “que es concreta en l'obligació de no divulgar dades o informes que l'ICF posseeix respecte als beneficiaris dels crèdits” i recorda que permetre l'accés a aquestes dades comportaria per a l'ICF una sanció administrativa, en estar

tipificat com a greu per la LOSSEC. Invoca, finalment, l'article 14.1.h de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), que estableix com a límit al dret d'accés els interessos econòmics i comercials, tant de l'ICF com dels beneficiaris dels crèdits, atès que es faria pública la seva estratègia comercial, afectant els seus interessos econòmics. Amb base a aquests arguments, considera que ha de desestimar l'accés.

8. El 29 de març de 2019 la GAIP notifica electrònicament l'informe del DVEH a la persona reclamant, que no ha fet al·legacions.
9. El 23 de maig es rep escrit de PANRICO SAU (actualment denominada Bimbo Donuts Iberia SAU) en el què al·lega que les seves relacions amb l'ICF rauen dins l'àmbit del dret privat, d'acord amb l'article 4.2 de la Llei de l'Institut Català de Finances; que l'article 83.1 LOSSEC imposa a l'ICF l'obligació de reserva en relació amb les operacions amb 4els seus clients i que l'incompliment d'aquesta obligació es tipifica com a infracció greu susceptible de sanció, i , per tant, considera que la informació reclamada no es pot considerar informació pública i, en conseqüència, considera que "no procedeix l'accés a la informació".

Fonaments jurídics

1. *Sobre els procediments d'accés a informació de diputats i diputades del Parlament de Catalunya, i els procediments de control i impuls de l'acció del Govern.*

El dret d'accés exercit pels Diputats del Parlament de Catalunya en exercici de les seves funcions es regeix per un règim jurídic propi i específic -establert al Reglament del Parlament de Catalunya (RPC) en els seus articles 6 a 11- que regula el procediment de sol·licitud, els límits a l'accés, el règim de garanties i el règim sancionador. Això comporta, tal i com es preveu a la Disposició Addicional Primera.2 LTAIPBG, que el règim general de l'LTAIPBG es desplaci, en aquests casos, a una aplicació subsidiària i sigui d'aplicació directa i preferent aquest règim jurídic específic del RPC.

No hi ha una regulació específica al Reglament del Parlament sobre què s'ha de considerar informació pública, de manera que caldrà aplicar, per la via de la supletorietat, la previsió de l'article 2.b LTAIPBG, que disposa que s'ha de considerar informació pública als efectes del dret d'accés "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

La sol·licitud d'informació a l'Administració de la Generalitat i els ens que en depenen la poden fer els diputats i diputades del Parlament de Catalunya directament, o via la Presidència del Parlament (sens perjudici de les previsions d'accés directe a la informació regulat a l'article 10 RPC), i n'hauran d'obtenir resposta en el termini de quinze dies, prorrogable en set dies més. L'article 6 RPC ho disposa així:

“1. Els diputats, en l'exercici de llur funció, tenen dret a accedir a la informació, i a obtenir-ne còpia, de l'Administració de la Generalitat, dels organismes, les empreses i les entitats que en depenen i de les institucions i els organismes de la Generalitat que actuen amb independència funcional o amb una autonomia especial reconeguda per llei. Els diputats poden demanar directament aquesta informació o, si ho consideren pertinent, poden demanar-la comunicant-ho al president o per mitjà d'aquest.

2. Les autoritats o l'administració requerides han de facilitar als diputats, per via electrònica, preferentment, o en suport paper, la informació demanada.

3. La informació demanada s'ha de lliurar en un termini de quinze dies, prorrogable com a màxim set dies més, a comptar de l'endemà d'haver estat comunicada la sol·licitud.”

Quant als límits a l'accés, no s'ha seguit el model de dret reforçat previst per als electes locals en relació amb la informació de la seva Corporació local, regulat a l'article 164.3 del Text Refós de la Llei Municipal i del Règim Local de Catalunya, aprovat per Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, que preveu un catàleg de límits a aplicar sensiblement menor als del règim general d'accés de qualsevol persona a la informació pública regulat a l'LTAIPBG i que, específicament, no fa referència a la protecció de dades personals sinó a la protecció de la intimitat. El règim d'accés dels diputats, en canvi, per expressa disposició del RPC, té els mateixos límits i restriccions establerts a la legislació reguladora del dret d'accés a la informació pública (articles 21, 23 i 24 LTAIPBG), preservant, de la mateixa manera que ho fa l'LTAIPBG, l'accés parcial o anonimitzat en allò que no en resulti afectat (article 25 LTAIPBG i 7.2 RPC), per bé que en la ponderació entre el seu dret d'accés i els drets o interessos protegits pels límits caldrà tenir en compte el caràcter preferent que li atribueix l'article 7 del Reglament de la Cambra:

“1. El dret d'accés a la informació forma part del contingut essencial de la funció representativa i parlamentària que correspon als diputats i només es pot limitar per la concurrència d'alguna de les restriccions que estableix la legislació reguladora del dret d'accés a la informació pública.

2. El dret d'accés a la informació dels diputats té, en tot cas, caràcter preferent i s'ha de poder fer efectiu sempre que els drets o béns jurídics protegits es puguin salvaguardar mitjançant l'accés parcial a la informació, l'anonimització de les dades sensibles o l'adopció d'altres mesures que ho permetin.”

Tot això, sens perjudici que el límit relatiu a la seguretat pública de l'article 21.1.a LTAIPBG no serà d'aplicació en el cas de l'accés per part dels diputats membres de la Comissió de matèries secretes i reservades a informacions i registres de dades reservats, específicament regulat a l'article 11 RPC.

Pel que fa al règim de garantia del dret d'accés dels diputats i diputades, s'estableix un procediment particular davant la Mesa, que coexisteix i és compatible amb el règim de garanties general, davant d'aquesta Comissió. Així, el diputat o diputada qui li ha estat desestimada totalment o parcialment la informació, pot demanar l'empara de la Mesa del Parlament per a la revisió de la decisió desestimària de l'accés, que resoldrà previ informe de l'òrgan de garantia propi d'aquella Cambra (mentre no es signi el conveni amb aquesta Comissió a què fa referència l'article 219 del RPC), que serà vinculant en cas

de ser estimatori del dret d'accés, o bé pot acudir directament a l'òrgan de garantia establert amb caràcter general per l'LTAIPBG, plantejant una reclamació davant d'aquesta Comissió, o ambdues coses successivament. Així s'estableix a l'article 8 RPC:

“1. Si el termini que fixa l'article 6.3 fineix sense que s'hagi donat compliment a la demanda d'informació o sense que s'hagin comunicat els motius per a no acceptar-la, la sol·licitud s'entén estimada, llevat que una norma amb rang de llei estableixi expressament un efecte desestimatori, total o parcial, amb relació a la informació de què es tracti.

2. Si malgrat el que estableix l'apartat 1 no es facilita la informació, el diputat pot instar la Mesa del Parlament a requerir a l'autoritat responsable que compleixi el deure de facilitar la informació en el termini improrrogable de tres dies.

3. Si una sol·licitud d'informació és denegada expressament en aplicació d'un dels límits a què es refereix l'article 7, la denegació ha d'ésser motivada i ha d'indicar les raons fàctiques i jurídiques que la justifiquen i la impossibilitat d'aplicar mesures que permetin l'accés parcial en els termes de l'article 7.2.

4. En el cas que es denegui el dret d'accés a la informació o aquesta no es lliuri en aplicació del que estableix l'apartat 2, el diputat pot demanar a la Mesa del Parlament, en el termini de tres dies a comptar de l'endemà de la comunicació denegatòria o de la finalització del termini del requeriment, que es pronunciï sobre la fonamentació del dret d'accés a la informació i adopti una decisió definitiva. La Mesa, si considera que s'ha de permetre l'accés a la informació, ha de comunicar la seva decisió a l'autoritat responsable perquè la compleixi de manera immediata.

5. La Mesa del Parlament, abans d'adoptar la decisió a què fa referència l'apartat 4, ha de sotmetre la qüestió a l'òrgan de garantia del dret d'accés a la informació pública que estableix l'article 219, per tal que n'emeti un informe, que té caràcter vinculant si es pronuncia a favor del dret d'accés a la informació.

6. Els diputats poden fer valer el dret d'accés a la informació mitjançant els mecanismes de garantia que estableix amb caràcter general la legislació de transparència, accés a la informació pública i bon govern. La utilització d'aquesta via és compatible amb l'aplicació de les altres mesures que estableix aquest reglament i no exclou la dita aplicació.

L'incompliment de les decisions de la Mesa del Parlament o d'aquesta Comissió estimatòries del dret d'accés pot donar lloc a l'aplicació del règim sancionador general regulat per l'LTAIPBG, i de mesures de control parlamentari específiques, incloent una pregunta en la següent sessió plenària, d'acord amb l'article 9 RPC.

De conformitat amb aquesta regulació, cal concloure que les sol·licituds d'accés a informació dels diputats i diputades es poden fer directament al Govern, o mitjançant la Presidència del Parlament, i s'han d'atendre en un termini específic, de quinze dies, prorrogable per set dies més. Fora d'aquesta especificitat procedimental i excepció feta del mecanisme opcional de garantia mitjançant la Mesa del Parlament i de la mesura de control parlamentari prevista com a mesura complementària a l'aplicació

del règim sancionador, el règim d'accés a informació dels diputats segueix, per expressa remissió del RPC, la regulació de l'LTAIPBG: es pot restringir pels mateixos límits legalment establerts a l'LTAIPBG, per be que caldrà ponderar-los atenent la vinculació del dret d'accés amb l'exercici de les funcions representatives dels diputats i diputades i al caràcter preferent d'aquest dret que, com a tals, els atribueix l'article 7.2 RPC; s'haurà de preservar l'accés, aplicant mesures d'accés parcial o anonimització, quan siguin d'aplicació límits; s'hauran de motivar i justificar les resolucions desestimàries o limitatives del dret d'accés casuísticament, i aquesta Comissió podrà, en via de reclamació, revisar les decisions administratives en matèria de dret d'accés i les seves resolucions tindran caràcter executiu. Així es desprèn de l'article 39.1 LTAIPBG, que estableix que *“Les resolucions expressives o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”*, i de l'article 8.6 RPC, que disposa que *“Els diputats poden fer valer el dret d'accés a la informació mitjançant els mecanismes de garantia que estableix amb caràcter general la legislació de transparència, accés a la informació pública i bon govern. La utilització d'aquesta via és compatible amb l'aplicació de les altres mesures que estableix aquest reglament i no exclou la dita aplicació”*.

D'acord amb això, aquesta Comissió és competent per atendre reclamacions de Diputats i Diputades del Parlament de Catalunya quan hagin exercit el dret d'accés a la informació que se'ls reconeix a l'article 6 RPC i els hagi resultat limitat o desestimat, ja sigui acudint directament a aquesta Comissió o previ procediment d'empara davant la Mesa del Parlament, tal i com estableix l'article 8 RPC.

Nogensmenys, aquesta competència queda acotada a la revisió i garantia dels procediments d'accés a la informació, sense que pugui projectar-se sobre altres procediments de control i impuls de l'acció del govern, com la que porta causa d'aquesta reclamació. Efectivament, el diputat reclamant no fonamenta la reclamació en la desatenció d'una petició d'accés a la informació feta a l'empara de l'article 6 RPC (en el capítol dedicat a l'estatut del diputat), sinó en la resposta rebuda a una pregunta escrita al govern, formulada a l'empara de l'article 166 RPC (en el capítol III, dedicat a l'impuls i el control de l'acció política i de govern). El Reglament del Parlament regula en el seu capítol III, titulat *“L'impuls i el control de l'acció política i de govern”* un seguit de mecanismes de control polític al govern, entre els quals, el de la investidura, la moció de censura i la qüestió de confiança, el control de la legislació delegada, les interpel·lacions i mocions i, en la secció cinquena, les preguntes, que es poden formular al titular de la presidència de la Generalitat o al govern, per escrit adreçat a la Mesa del Parlament, per ser respostes oralment en Ple o Comissió, o per escrit.

La pregunta que s'assenyala com a objecte d'aquesta reclamació es va formular, expressament, a l'empara de l'article 166 RPC, que disposa el següent:

“Article 166. Preguntes amb resposta per escrit

- 1. Si no hi ha cap indicació contrària, s'entén que qui formula una pregunta en sol·licita resposta escrita.*
- 2. La resposta per escrit ha d'ésser congruent amb la pregunta formulada i s'ha de fer en els quinze dies següents d'haver estat publicada aquesta.*
- 3. Si el Govern considera que la resposta a una pregunta per escrit té un caràcter fonamentalment documental, amb la conformitat prèvia de la Mesa, pot donar-hi el tractament de les respostes a les sol·licituds d'informació i documentació a què es refereix l'article 6.*
- 4. Si el Govern no trameta la resposta en el termini assenyalat, el president del Parlament, a petició de qui ha formulat la pregunta, pot fixar un nou termini perquè sigui resposta per escrit o pot ordenar que s'inclogui en l'ordre del dia de la sessió següent de la comissió competent per raó de la matèria, la qual s'ha de reunir en el termini d'un mes, com a màxim, a partir de la comunicació del president, i li ha de donar el tractament de les preguntes orals. El president ha d'informar els interessats de la seva decisió.*
- 5. La resposta del Govern ha d'ésser clara i precisa amb relació a l'objecte de la pregunta. La remissió a informacions publicades, si escau, ha d'ésser sempre complementària de la resposta, sense substituir-la.*
- 6. Les respostes han d'ésser individualitzades, llevat que es donin causes objectives que justifiquin donar una resposta agrupada. En aquest cas, s'han d'indicar els motius que ho justifiquen.*
- 7. Si un diputat considera que el Govern no ha respost de manera correcta a la pregunta, pot presentar un escrit a la Mesa perquè aquesta decideixi si la resposta és coherent amb la pregunta formulada i, si escau, si és pertinent la resposta agrupada. El termini per a presentar l'escrit és de tres dies a comptar de l'endemà de la comunicació al diputat de la resposta del Govern, i la Mesa l'ha de resoldre en el termini de set dies. Si la Mesa accepta la reclamació, ho ha de comunicar al Govern perquè aquest trameti una nova resposta en el termini de quinze dies."*

D'acord amb la normativa i els antecedents exposats, cal qüestionar l'admissibilitat d'aquesta reclamació, considerant que el Diputat no està reclamant davant d'aquesta Comissió per un procediment previ de sol·licitud d'informació fet a l'empara de l'article 6 RPC -la desestimació del qual permet l'accés a l'empara d'aquesta Comissió directament o posteriorment a l'actuació davant la Mesa del Parlament, d'acord amb l'article 8 RPC-, sinó que es reclama contra la resposta donada pel Govern a una pregunta amb resposta escrita feta a l'empara de l'article 166 RPC, en relació amb la qual el Reglament de la Cambra no preveu que puguin actuar els mecanismes de garantia de la legislació de transparència (i singularment aquesta Comissió), sinó que expressament disposa que serà la Mesa qui es pronuncii sobre la reclamació d'un Diputat o Diputada si considera que no s'ha respost correctament a la seva pregunta (article 166.7 RPC).

Aquesta diferent regulació del procediment de garantia al què es poden emparar els membres de la Cambra en un i altre cas és la conseqüència lògica de la pròpia diferència existent entre el procediment d'accés a informació -que es regula en el RPC en el capítol dedicat a l'estatut dels Diputats i Diputades,

com a dret instrumental inherent a la seva condició i funció-, i els tràmits parlamentaris de control i d'impuls de l'acció política del govern, que són instruments al servei de l'acció política dels grups parlamentaris i de la seva funció de control i fiscalització del govern i, com a tals, queden fora de l'àmbit competencial d'aquesta Comissió i de l'abast del procediment de reclamació instituït per l'LTAIPBG.

Per raons similars, la GAIP ve inadmetent, des de la Resolució 65/2017, les reclamacions d'electes locals que tenen per objecte l'atenció de qüestions formulades com a prec o preguntes i a l'empara de la seva regulació, i no per la via del procediment d'accés a informació, amb base als arguments següents: *" (...) Certament és molt qüestionable que es puguin servir d'un procediment de garantia instituït per l'LTAIPBG amb la finalitat de fer efectiu el dret d'accés a la informació pública, com és la Reclamació davant la GAIP, iniciatives que s'anomenen a si mateixes com a prec o preguntes (defugint voluntàriament la de sol·licituds d'informació), que s'emparen explícitament en preceptes diferents dels que regulen l'accés a la informació per part dels mateixos electes locals i que, a sobre, en molts casos materialment no demanen informació pública. (...) Tot i que les iniciatives que donen lloc a aquelles Reclamacions podien tenir materialment per objecte l'obtenció d'informació pública, qui les formula les presenta explícitament no com a sol·licituds d'informació pública, sinó com a prec o preguntes, i les empara invocant els preceptes normatius relatius als prec i preguntes, sense fer esment als que regulen les sol·licituds d'informació pública. Amb aquests antecedents està clar que hi ha una voluntat deliberada del Grup reclamant de fonamentar aquelles iniciatives en els articles 64.2 i 98 del ROM, i no en el 12, que és precisament el que regula el dret d'accés a la informació municipal; en aquestes circumstàncies, el règim aplicable a aquelles iniciatives és el que correspon formalment a la seva denominació i a les disposicions invocades, amb independència que el seu contingut consisteixi a demanar informació pública. (...)"* (Resolució 66/2017, de 22 de febrer)

En aquest cas, es donen les mateixes circumstàncies: existeix un règim jurídic al RPC diferent per a la tramitació i garantia de les peticions d'informació (article 6 i 8 RPC), que el Diputat reclamant coneix i ha emprat en ocasions anteriors, del règim de tramitació i garantia de les iniciatives parlamentàries de control al govern, com les preguntes escrites (article 166 RPC), que no inclou, en aquest darrer cas, la via de la reclamació davant la GAIP, sinó només l'empara de la Mesa del Parlament.

Per tant, tot i que l'objecte de la pregunta escrita, en els termes en què es formula, podria ser admissible com a petició d'informació, el cert és que no s'ha tramitat com un procediment d'accés a informació i, per tant, correspon declarar la inadmissibilitat d'aquesta reclamació.

3. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 30 de maig de 2019, resol per unanimitat:

1. Inadmetre a tràmit la Reclamació 95/2018, per no tenir per objecte una sol·licitud d'accés a informació.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 95/2018 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.